



Transskription af:

## Obscuritas

3:2 Kærlighedsbrevene til Vorherre:

Længslen efter Guds kærlighed fører nonnen Agnes ud på en farlig vej drevet af begær

**Vært og tilrettelægger:** Louise Lindblad

**Medvirkende:** Martin Wangsgaard Jürgensen, Danmarks Kirker, Nationalmuseet, og Poul Grinder-Hansen, fortæller

**Redaktør:** Rikke Caroline Carlsen

**Fortæller:** Nonnen Agnes sidder i sit kammer og kigger op på krucifikset på væggen. Den unge kvinde har afbrudt sit arbejde på klostret for at bede til Gud. Hun sidder på sengekanten med rank ryg og hænderne foldet på skødet. Hun er iført sin grå, gulvlange ordensdragt, og henover hovedet bærer hun sit hvide hovedlin, et sort slør og en krone med fem cirkelrunde, blodrøde mærker på. Bønnen foregår som resten af Agnes tilværelse i fuldstændig tavshed bag klostermurene i hendes eget hoved. Langsomt opstår kontakten til ham. Langsomt fyldes Agnes op af Guds nærvær. En nærmest ekstatiske tilstand lammer hende. En guddommelig tilstedeværelse besætter hendes krop, og med lystfyldt, tungt åndedræt hengiver hun sig helt til ham, til Gud.

**Louise Lindblad:** Du lytter til Obscuritas, sæsonen om danmarkshistoriens obskure kærlighedshistorier. Denne her gang skal det handle om en meget særlig kærlighedsrelation. En relation, som foregår mellem et menneske og noget, som kun eksisterer i hendes eget hoved, noget guddommeligt. I denne her fortælling kalder vi hende Agnes, og hendes historie er baseret på virkelige kærlighedsbreve og digte skrevet af nonner, der gik i kloster for at hellige deres kærlighed helt og udelukkende til Gud.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Det Agnes gør, det birgittinernonnerne gør, det er, at de bogstaveligt gifter sig med Kristus.

**Louise Lindblad:** Mit navn er Louise Lindblad. Sammen med Martin Wangsgaard Jürgensen fra Danmarks Kirker er jeg taget til Maribo Kloster. Her rejser vores hovedperson birgittinernonnen Agnes til i midten af 1400-tallet. Jeg kan afsløre, at Gud ikke er den nemmeste af elskere, og

spørgsmålet er, om hun kan bevare sin forstand i en altomsluttende kærlighedsaffære med Vorherre.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Men nu er det Birgittinerordenen, vi har med at gøre med her, og det er jo lidt det et lille smule elitært foretagende, så vi kunne forestille os, at Agnes er ud af en velhavende adelsslægt fra Sydsjælland. Den yngste datter, måske, i familien, der har været oprigtigt grebet af en fromhed og et ønske om at gå i kloster. Et ønske, der så imødegået af familien, og da hun bliver 18 og dermed har mulighed for at træde ind i Birgittinerordenen, der er de så taget af sted fra Sjælland og kørt herved formentlig. Derfor, givetvis, har der været et følge med, der tager afsked med hende, fordi det jo det, det er. Hun tager jo afsked med verden, når hun træder ind, og det er hun blevet modtaget ved kirkedøren. Der er sådan et lille ritual for at træde ind i klostret, hvor man banker på og officielt bliver modtaget. Og der er hun så trådt ind i denne verden, og jeg kunne forestille mig, at hun på turen herved jo har været ganske bevidst om, at hun siger farvel til sine forældre, og hun siger farvel til den verden og alt hun kendte. Altså som i alting, fordi at når hun først er trådt ind på den anden side af de mure, så har det ikke været... Det har været hendes verden fra deraf. Birgittinerne har også tavshedspligt inden for klostret, så de har ikke... De må ikke tale. Der er total tavshed, så hun mister sin stemme også, i hvert fald på nogen måder, når hun træder ind, så alting er anderledes, og det har da været angstprovokerende, gruopvækkende og formentlig også med den spænding det kan have, når man gør noget, man tror er rigtigt, eller føler et eller andet er rigtigt... Man gør det med den spænding, den forventningens glæde, der kan være.

**Louise Lindblad:** Agnes træder ind af kirkedøren. Da hun hører døren lukke bag sig, ved hun, at det er lyden af et liv, der slutter. Det liv, hun i 18 år har kendt til. Agnes bemærker, hvordan alle lyde forstærkes indenfor kirkens vægge. Hvert et skridt hun tager, fylder rummet, som om de betyder mere end de gjorde i verdenen udenfor. Det er de første skridt, hun tager på en livslang rejse, hvor hendes krop og sjæl dag for dag vil blive mere og mere opfyldt af Kristus, så det ikke længere er Agnes, der lever, men Kristus, der lever i hende.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Når du træder ind i Birgittinerordenen og bliver endegyldigt optaget i den, så sker det, at du formelt bliver gift med Kristus. Du er... Du bliver Kristi brud, og hele ceremonien, når du bliver optaget i ordenen, er en bryllupsceremoni, hvor du bliver viet til Kristus. Men der er også en, der er et element, hvor dit fysiske legeme så at sige dør. At der er et sådan begravelseselement indlagt i denne her indvielsesceremoni også, så du dør for verden og genopstår som Jesu brud og bærer denne her brudekrone på hovedet, som kendetegner Birgittinerne. De har en særlig hovedbeklædning med nogle røde roser på, så den du... Reelt dør du for verden og genopstår i Kristus. Så der er ikke nogen vej tilbage.

**Louise Lindblad:** Og Martin. Vil du beskrive, hvor det er vi to sidder lige nu?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Vi sidder nord for Klosterkirken, Maribo Klosterkirke, det gamle birgittinerkloster. Det som nogen måske ville kende som Maribo Domkirke i dag, eller som de fleste nok vil kende som Maribo Domkirke. Her sidder vi mellem ruinerne på en lidt grå sommerdag og

kigger fredeligt ud over omgivelserne. Agnes så, da hun kom, her har jo nok set en hel del anderledes ud der... Hvis vi forestiller os, at hun er kommet i slutningen af 1400-tallet, så har det været et meget stort klosteranlæg, der har været her med to fløje og store høje teglstensbygninger, mure og den her store kirkebygning, der har rejst sig op over et relativt lille bysamfund... Omkring altså et bysamfund, en lille landsby der har været totalt domineret af den her enorme, enorme bygning, der uden tvivl har været intimiderende også, altså et kæmpe, kæmpe kolos i landskabet, som man kunne se langt fra.

**Louise Lindblad:** Det, vi kan tale om i dag, det er en.. nu kalder jeg det en kærlighedsrelation sådan ud over det sædvanlige. Altså kan man, kan man kalde det sådan en kærlighedsaffære mellem Gud og Agnes' sjæl?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Ja, det kan man godt. Det kan man godt. Altså det Agnes gør, det birgittinernerne gør, det er, at de bogstaveligt gifter sig med Kristus, og det vil sige, at det er en kærlighedsrelation. Der er det ikke et fornuftsægteskab. Det er en kærlighed kaldesrelation og måske en af de, altså, måske den største kærlighedsrelation man kan have i middelalderen i hvert fald.

**Louise Lindblad:** Det er jo nogle følelser og nogle oplevelser, som er foregået inde i kvindernes hoveder, men vi har alligevel indsigt i de oplevelser, fordi der er blevet skrevet nogle breve, blandt andet.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Jamen det er rigtigt der, vi har tekster bevaret og skrevet af kvinderne selv, altså nonnerne og fromme kvinder, der levede i en form for klosterlignende fællesskaber, der skriver om deres forhold til Kristus og det er hele den her kærlighed, hvad den er for noget, og hvorfor og hvad de føler, og hvordan den påvirker dem både positivt og negativt. Så ja, vi kommer meget tæt ind på oplevelsen af det her. Hvad det egentlig er for en relation, og hvor intens den er.

**Louise Lindblad:** Det er blevet aften på Maribo Kloster, og nonnen Agnes er alene i sin celle. Hun sidder oprejst i sengen med et vævet sengelinned over sig. Hun dypper sin pen i blækhuset, der står ved siden af hende. Hun vil skrive sit første kærlighedsbrev til Kristus. Men hvordan sætter hun ord på de følelser, der bor i hende? Den kærlighed, som fylder hende op? Hun kigger op på krucifikset på væggen og sætter så pennen på papiret.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** En af de tidlige og meget vigtige, det er Hedvig fra Antwerpen, der skriver i 1200-tallet. Vi ved ingenting om hende som menneske, andet end de breve hun har, hvor hun forklarer dem om sig selv, men vi ved ingenting om hende, egentlig. Men hun skriver både digte, hun har mystiske åbenbaringer, altså visioner, og hun skriver breve, hvor hun forklarer også, hvad hun oplever, og de giver os et eminent indblik i det her. Men jeg kan lige starte med at læse et øh... Jeg kan prøve at starte med at læse et digt op... eller et udsnit af et digt om kærlighed som Hedvig skriver: "Kærligheden har underlagt mig. For mig er dette ingen overraskelse, for hun,

altså kærligheden, er stærk, og jeg er svag. Hun gør mig ufri af mig selv og imod min vilje. Hun gør med mig, hvad hun vil. Intet af mig selv er tilbage for mig. Tidligere var jeg rig, nu er jeg fattig. Alt er fortabt i kærlighed." Det er kærligheden til Gud, hun beskriver her. At kærligheden tager alt den skylle over hende og fjerner hende, udsletter hende selv. Der er intet tilbage af mig, fordi det bliver kun denne fascination og tiltrækning til hendes kærligheds objekt, nemlig Gud, Kristus.

**Louise Lindblad:** Og det er jo noget lignende som vores opdigtede hovedperson Agnes, hun hun skriver herinde fra Maribo Kloster, hvor vi sidder i ruinerne lige nu, men ved siden af os, der står den gamle klosterkirke, som er intakt, og jeg tænker, at vi skal gå derind og tale videre. Agnes tager i en hurtig bevægelse krucifikset ned af væggen, inden hun går over til sin seng. Hun hiver det vævede sengetæppe helt op over sig og lukker øjnene. Hun mærker, hvordan ukendte følelser begynder at boble frem i hendes krop. Det er Kristus. Hun mærker tydeligere end nogensinde før. Hans guddommelighed strømmer nydelsesfuldt igennem hende. De to elskende forenes både mentalt og fysisk. Hjerter til hjerter, munde til munde. Hendes åndedræt bliver tungere og tungere.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** "Derefter kom han selv til mig, tog mig helt i sine arme og pressede sig ind til sig, og alle mine lemmer følte hans glæde, fuldstændig i overensstemmelse med mit hjertes og min menneskeligheds ønske. Derved var min krop tilfreds og fuldstændig hensat." Det er altså Hedvig, vi her beskriver, hvordan hun ligger på sin briks i cellen. Der tænker på Kristus, tænker og tænker og tænker. Og pludselig kommer han, og hun har... Det er altså den slags mystiske erfaringer, og han kommer, og han omfavner hende. Han lægger sig ned hos hende, og der, der ligger de så i tæt omfavelse, og hun er eksalteret. Hun er ovenud lykkelig, fordi at hun faktisk i sin bøn opnår at have den følelse at ligge der med sin brudgom i sengen, og hun har en beskrivelse af bagefter den ufattelige tomhed det er for hende, når natten er slut og dagen gryr, og hun skal op, fordi så siger hun farvel til det her samvær med Kristus hun har med ham om natten, og hun ligger alene i sin celle.

**Louise Lindblad:** Og det her samvær, er det et erotisk samvær? Er det begær, der driver de her kvinder og driver Hedvig?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Altså man kan sige, hvis vi lige tager et sidste lille citat med hende også, hvor hun i et brev - vi ved ikke, hvem hun skriver til - men Hedvig skriver også breve ud, hvor hun forklarer sig selv, hvor hun fortæller om en af de erfaringer, det er... Altså den følelse efterlader hende med hele det her nærvær. Hun skriver: "Mit hjerte og mine blodårer, og alle mine lemmer dirrede og dirrede af ivrigt begær. Og som det ofte skete med mig, ramte en sådan galskab og frygt mit sind, at det forekom mig, at min elskede ikke var tilfreds med mig, og at min elskede ikke opfyldte min lyst. Så døende må jeg blive gal. Og ved at blive gal må jeg dø. Den dag var mit sind så frygtsomt og så smertefuldt besat af begærlig kærlighed, at alle mine lemmer truede med at knække og alle mine adskilte årer var i pinsel. Altså hele hendes legeme brænder. Hun har ondt, hun har fysisk ondt, forklarer hun, over den frustration og den længsel, hun føler og samtidig har oplevet. Det er meget komplekst, hvad hun har her.

**Louise Lindblad:** Og så er spørgsmålet, tænker jeg, hvornår tipper det over? Altså, længslen og den her hengivenhed er god. Men der er jo også det med det, at man ikke må have sex, og at der er noget omkring hele det her erotiske element, som jeg tænker... Stemmer det overens med de regler der er her på stedet?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Både og, fordi... Forskningshistorisk, hvis man siger siger det på den måde, hele det her felt af kvindemystik, og hvordan det blevet behandlet på, kan man sige, at den traditionelt i ældre historieskrivning har man måske lidt symptomatisk været drevet af mænd, der har set det som udtryk for hysteriske kvinder. Kvinder, der var hudsultne. Kvinder, der var på mange måder udsultet. Dem, der i deres isolation har haft alle de her seksuelle fantasier, og man har talt dem meget ned. Det skiftede i starten af 90'erne, hvor der var forskere, der begyndte at se dem fra en anden side af. Caroline Walker Bynum har været et stort navn, der stadigvæk i dag er et vigtigt navn, som gik i den helt anden grøft og sagde, at der var ikke noget eksplicit seksuelt i det her, det handler om noget helt andet. Det handler om Gudskærligheden, og det handler om at være tæt på Kristus. Men det var ikke en erotisk kærlighed. Det har man måske så igen også nu i de senere år... Hun gik måske også, i den skole, hun var med til at danne... Så gik det måske lidt for langt ved at trække al erotikken ud af det, også den kødelige erotik. Men for at vende tilbage til dit spørgsmål, så: hvad så med den forbudte kærlighed? Fordi du har jo givet afkald på alt det syndige, og du lever jo i cølibat osv., selvom du er gift med Kristus, og det er et problem. De kvinder, hvis breve og tekster vi kender, sådan en som Hedvig, Katarina fra Siena, Mechthild af Magdeburg og Birgitta af Vadstena og så videre. Det er jo nogle særlige kvinder, men der er også. Vi har breve for eksempel fra Italien. Der har en forsker, ved navn Piero Camporesi arbejdet meget med korrespondancer og tekster fra de her mindre kendte kvinder, altså mere nonnen på gulvet, den almindelige nonne og der kommer vi helt ind på en helt anden mere... En verden i gråtoner, hvor man kan sige, hvor man skriver om disse mystiske oplevelser, men samtidig er det også helt tydeligt, at der er tale om noget andet her. Der kommer en masse sex, en simpelthen en masse onani for eksempel, og der kan være meget eksplicite erotiske forestillinger om samvær med Kristus osv., der kommer til udtryk, som helt klart ikke er stuerent, altså som ikke er ønsket, hvor det tipper over i den verdslige del af det, og hvor den fysiske tilfredsstillelse i virkeligheden bliver det vigtige. Det er jo det der er ideen med sådan en som Hedvig, vi har talt mere om. Den bliver nemlig ikke rigtig tilfredsstillet, den fysiske ting. Forløsningen er der ikke. Det er jo sådan et afbrudt samleje, der hele tiden er tale om. Det vil sige, at når men... Man kan aldrig mødes fuldstændig, og der kan man sige, der er nogle andre, der har nogle lidt andre. Altså nogle af de lidt mere dagligdagsoplevelser er tydeligt, at der er nogle, der helt klart bliver forløst.

**Louise Lindblad:** Begge ting har eksisteret inden for klostermurerne?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Jamen selvfølgelig. Det er jo mennesker, det er jo det. Altså, og fyldt med alle de ting, som vi mennesker har. Det er kroppe, der gør ting og og der er nogle idealer og nogle, der sætter barren vældig højt for, hvordan det kan gøres. Men samtidig er der så tydeligvis en masse, der ikke har kunne efterleve det her, og som måske også har misforstået det, fordi det er jo kompliceret det her, og det er jo virkelig, virkelig svært, den her glidning mellem: hvornår er noget... præcis den her mystiske kærlighedslængselssmerte-ting, hvornår er den ren? Og hvornår kammer den over?

**Louise Lindblad:** Agnes går rundt om sig selv i sit kammer. Hun er tydeligt oprørt. Det er dage siden, hun sidst mærkede Guds tilstedeværelse, og hans fravær æder hende op. Agnes længes sådan efter at mærke ham. Så hun spreder en håndfuld knuste glas på gulvet foran krucifikset. Hun går ned på sine knæ. Glassplinterne, skærer sig ind i huden, mens hun beder til, at Kristus vil vise sig for hende igen, at hans fravær ikke skyldes, at længslen efter ham i de sene aftentimer førte hende over i et syndigt begær.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Der er jo hele tiden den tanke, at hvad nu hvis det er djævelen, der hvisker mig i øret, når jeg føler det her? Hvad nu hvis det er synden, der, så at sige, sniger sig ind? Den der orm i øret, der borer sig ind? Så skam vil være en kæmpe ting, tror jeg, medmindre at hun er ligeglad, Agnes, det ved jeg ikke. Det kan jo... Så ville hun nok ikke har valgt at gå i kloster, men...

**Louise Lindblad:** Kan hun risikere, at Gud forlader hende på grund af de handlinger?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Ja, det kunne hun. Altså, hvis hun begår en dødssynd, så kan hun jo gøre det. Så vil det jo være men... jeg vil. Det ville være meget drastisk, men det er jo en eklatant frygt, hun ville have, at hun skubber Kristus fra sig. At hun ved at tænke på sig selv og ikke på ham, så fjerner sig længere væk og glider længere væk fra Gud er jo noget af det mest frygtelige i et miljø, hvor alt handler om at komme så tæt på som overhovedet muligt. Så den tanke, at man, så at sige, fjerner sig i stedet for at bevæge sig tættere på, er jo forfærdelig. Så ja, det vil hun. Men jeg tror skammen, den der... Den der, skammen og skuffelsen over sig selv og legemets, hvad kan vi sige... søllehed ikke? At du ikke kan tugte det der legeme godt nok, tror jeg er vigtigere at prøve at sætte sig ind i.

**Louise Lindblad:** Hvordan kan man så håndtere det her legeme?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Jamen, der var mange måder, og en af måderne er smerte. Altså smerten som et kærlighedsinstrument, men også som noget rensende, forstået som noget der fokuserer den fromhedspraksis der også går igen her. Dels kan du blive straffet med pisk af dine medsøstre for at have gjort noget forkert, hvis de har... For eksempel på din briks for at få drevet de her ting ud af dig.

**Kvindestemme:** [hviskende] Vi har middagsbøn her klokken 12, så hvis i enten flytter ned her og ellers er meget stille. For vi sidder i bøn...

**Louise Lindblad:** Hvad ligger der i den her påførelse af smerte?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Der ligger det, at man nulstiller legemet. Det vil sige, at man får fjernet fokus fra alt det man ikke vil have. Det kunne være længsler. Det kunne være alt. Det kunne være begær. Altså de ting, de negative følelser og får rettet mod det, der kan forløse smerten, nemlig Kristus.

**Louise Lindblad:** For mig kan det også godt lyde som kvinder, der er så stærke i sin tro, at de sådan mister deres realitetssans, eller sådan... Det kan godt lyde som... Det er svært for mig at forholde mig til den kærlighed, det her kærlighedsforhold. Hvordan tror du, at de her kvinder har det? Hvordan tror du, at deres sind bliver påvirket af at være i det her kærlighedsforhold til Gud?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Det er jo virkelig svært for os helt præcist at svare, fordi vi kommer meget hurtigt til at lægge ord i munden på de her kvinder. Men, jeg tror, at det der... Du siger jo noget interessant med det med, at de mister grebet om realiteterne. Og det er jo i virkeligheden det, der er det gode for dem, fordi de giver slip på realiteterne og kaster sig helt ud i denne her... Altså, de bliver i den erfaring, hele klostertilværelsen er indrettet på, at de præcis skal være der, hvor realiteterne altså den verden, der udenfor klostermurene giver slip, og de nu er i den her anden sfære. Det er et andet sted, hvor de kan dvæle fuldstændig i følelserne og bare skvulpe rundt i den der erfaring og have de her... tage de her visioner, syner, fantasier, hvad man kan kalde dem, ind og interagerer med dem. Man kan sige, at hvis man skal tage et eksempel, så kunne man tænke på en sammenligning af en helt anden eller lad os sige en ung pige, der på sit værelse har et billede af en, et eller andet, et band, en sanger, Justin Bieber, Hvem det kunne være, som hun kan have en fulgyldig relation med - snakke med billedet på væggen, den her plakat, og forestille sig fantasi om, hvad der ville ske, hvis han nu kom ind af døren og hvad de kunne gøre og have et helt liv sammen. Men bare den store forskel er, at der er en mor og en far, der kommer ind på teenageværelset en gang imellem, eller en skole, og der er en masse ting, der trækker dig ud af det. Her, der kan du give... For Agnes, hvis vi bruger karakter, hun kan bare give den los, hun kan drive afsted i denne her verden og endda til en vis grad blive understøttet i det, ikke.

**Louise Lindblad:** Agnes ligger i sin seng. Hun vender og drejer sig. Et levende lys står ved siden af hende og oplyser natten. Hun får øje på en natsværmer, der flakker rundt om lyset. Lyset blinker og blænder. Det paralyserer natsværmeren til at blive.

...

Tænker du, at Agnes lever sådan det mest kærlighedsfyldte liv, man muligt kan forestille sig. Eller modsat, det mest kærlighedsløse liv. Altså, jeg tænker, vi er herude i ekstremerne, og det er alt efter hvordan man... hvilket sted man kommer fra.

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Ja, og jeg tror simpelthen ikke vi kan besvare det spørgsmål, fordi jeg tror, du har fuldstændig ret; at det hele kan fremstå som hinandens modpoler, ikke? Og hvis man skal være loyal over for Agnes' selvfortælling eller den fortælling om det, så vil det jo være det mest kærlighedsfyldte, man kan forestille sig, fordi at hun får opfyldt af kærlighed til præcis den hun elsker, nemlig Kristus. Og der får hun, som hun er gift med og lever det liv med, og i forventning om det, der skal komme i det hinsides. Så derimod er det fuldstændig opfyldt liv uden de sorger, som et liv udenfor ville kunne give. På den måde er det det perfekte ægteskab. Der er

ingen partner der bliver fuld eller. Der er ikke nogen udefra omstændigheder, der forstyrrer, ideelt set. Men det er klart, at det lever jo ikke op til, ha hvordan kan man sige, det vi ville forvente, at et normalt ægteskab eller et normalt kærlighedsforhold. Der er det jo meget, meget langt fra det. Så det er jo svært at gøre sig til herre over hvordan... Ja, men jeg vil da... Som en form for mystisk kærlighed og religiøs kærlighed, der tænker, at det er meget tæt på. Men man skal også huske, at det er en, altså, at det også er en kærlighed, der har en, ja, hvad kan man sige? En fysisk side, som jo netop er så vigtig for dem, at kærligheden som Hedvig, der føler den der brændende følelse af smerte på grund af afsavnet, ikke? Som jo er vigtig, ikke?

**Louise Lindblad:** Er det også en ensomhed, de føler?

**Martin Wangsgaard Jürgensen:** Fuldstændig? Altså, det er jo derfor, at Hedvig om morgenen er så trist, når hun vågner, eller jeg skal op og i gang med dagens arbejde, fordi hun ikke kan ligge i sin seng og have det der samvær med sin brudgom, at nu bliver hun revet ud af boblen, ud af det der hun har, og skal lave noget andet. Man kan sige, polemisk kan man spørge: Kan man? Kan man have fuldgyldige kærlighedsrelationer til nogen over nettet, for eksempel? Kan man det? Der er jo sider af det her, som vi godt kan genkende i vores eget liv også - i vores eget samfund. Det her vi talte om, med musikeren på væggen på plakaten før. Man kunne også sige, at man kan tale om sine virtuelle bekendtskaber, eller hvad det skulle være. Pennevenner. Det har man nok ikke mere, men altså sådan nogle ting, ikke?

**Fortæller:** [violin]

Du har lyttet til historien om nonnen Agnes og hendes dybe længsel efter Guds kærlighed. Agnes lever sit liv i en slags afhængighed af og et ulige kærlighedsforhold til Vorherre. Ekstremerne er spændt ud mellem hinanden bag klostermurene. Og overladt til sine egne tanker lever hun et liv, sommetider, fyldt op af Guds kærlighed. Andre gange efterladt i ensomhedens mørke. Som en natsværmer, der drages mod lyset i en lampe, men kæmper for at slippe fri.

[violin]

**Louise Lindblad:** Obscuritas er produceret af Louise Lindblad for Vores Tid med støtte fra William Demant Fonden. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen. Du kan finde flere podcast om historie ved at søge på Vores Tid i din podcast app.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Obscuritas 3:2 Kærlighedsbrevene til Vorherre](#)

Produceret af **Louise Lindblad** for Vores Tid